

ПРОЛОГ МАЙБУТНЄ

Ця історія, як і всі добрі історії, почалася *колись давним-давно...*

Тобто «*так починалась перша книжка?*»
Ні, це не так! Добре, я перевірю. Постривай...

Ну хто б міг подумати? Твоя правда!

Так не годиться. Я зараз перепишу.

А як тобі таке...

Ця історія, абсолютно, цілковито й аніскілечки не схожа на першу книжку, почалася *колись давним-давно* **В МАЙБУТНЬОМУ!**

Що, мудрагелики, не очікували такого повороту, еге ж?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Майбутнє не так уже й відрізняється від сьогодення. Діти майбутнього так само щодня ходять до школи. І, так, діти майбутнього й далі змушені їсти броколі й бобові. І чистити зуби. І казати «будь ласка» та «дякую». І вимивати свої майбутні пупці. І не колупатися в носі. (Чи їсти свої козулі.)

Нічого з цього не змінилося в майбутньому.

Однак у дечому все ж є одна неймовірно велетенська різюча відмінність.

У майбутньому

НЕМАЄ РІЗДВА!

І НЕ КАЖІТЬ, Я САМ У ШОЦІ!

Що ж, погляньмо...

Надворі був звичайнісінький зимовий вечір у майбутньому. Суперкруті летючі автомобілі зі свистом проносилися над головою на повітряних трасах, що звивалися між стратосферних зорешкрябів (будівель настільки високих, що своїми верхівками лоскотали черевце самого космосу!), і легенький сніжок припоронував вулиці майбутнього Лондона.

Зненацька снігопад посилювався. Та не водночас у всьому місті, як ви могли подумати. Насправді

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

зовсім навіть навпаки. Сніжниця вдарила в одному дуже маленькому, дуже відлюдному закапелку на тихій вуличці під назвою Провулок Будяка.

За якусь мить вхурделило так, що сніг почав налипати на вже й так чималі кучугури, утворюючи щось схоже на мінігори. А тоді хурделиця вщухла так само рантово, як і почалась, залишивши посеред провулка неабияку купу снігу.

Пух!

Зі снігового насипу вилетів кулак.

Тоді... *пух!* Іще один кулак!

А тоді ця дворука купка снігу взялася обтрушуватись, поки сніг весь не зсипався на землю, звільнивши хлопчика з каштановими кучерями на інвалідному візку, вщент заклеєному наліпками з динозаврами.

Ви вже, звісно, з ним знайомі.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Вільям Гранді протер чоло й роззирнувся тихою вуличкою.

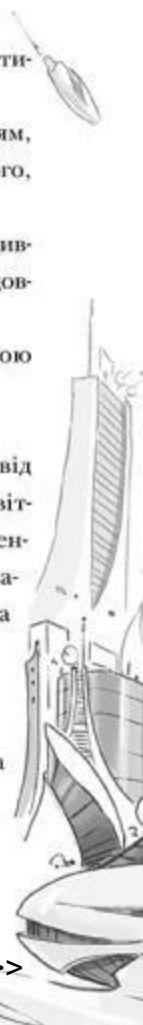
– Агов? Де я? Ні... *КОЛИ* я? – запитав Вільям, адже у Провулку Будяка він був не сам. Біля нього, в тіні, стояла якась загадкова постать.

Але відповіді не було. Єдине, що зробила та дивна постать, – підняла руку і вказала крижаним довгим пальцем у кінець Провулка Будяка.

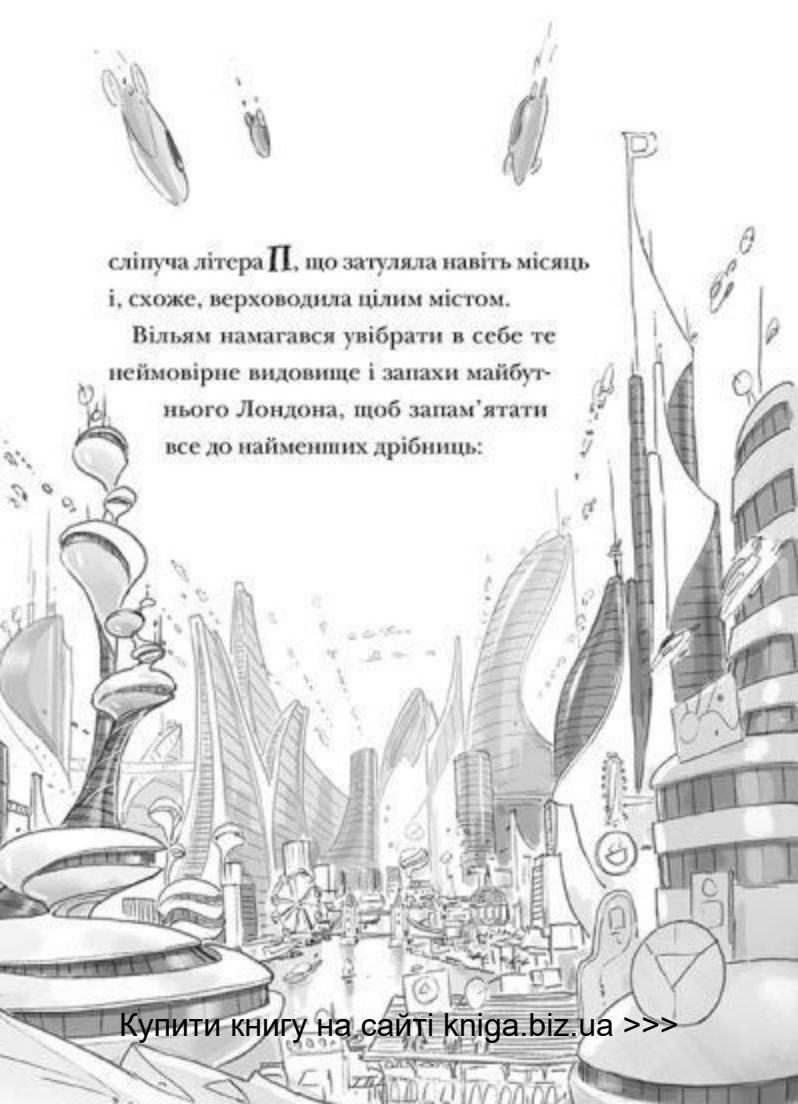
Суплячись, Вільям мовчки поїхав безлюдною вуличкою, а тоді звернув на головну вулицю.

Там Вільям уперше побачив *майбутнє!*

У повітрі іскрилося від яскравого, сліпучого світла, що струменіло з велетенських екранів, які вкривали боки зорешкрябів. На верхівці найвищої будівлі в самісінькому центрі міста виблискувала здоровецька

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

сліпуча літера **П**, що затуляла навіть місяць
і, схоже, верховодила цілим містом.

Вільям намагався увібрати в себе те
неймовірне видовище і запахи майбут-
нього Лондона, щоб запам'ятати
все до найменших дрібниць:

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

- * *бізнесменів та бізнеследі в строгих костюмах майбутнього, які заклопотано поспішали на роботу;*
- * *затофи з летючих автомобілів, що нависали над містом;*
- * *двадцятиповерхові автобуси з водіями-роботами.*

Там було на що глянути. Однак Вільяма відволікло перешіптування, що долиняло позаду нього. Він повернув голову, вдивляючись углиб провулка.

– Агов? – гукнув він.

У відповідь – нічого, лише дивна постать, що досі тихенько стояла в тіні, кивнула йому разок. Вільям знову поїхав Провулком Будяка, аж раптом йому сяйнуло, що голоси, які він чув, *співали*:

*Різдво, який прекрасний час!
У році мить найкраща!
Якби не стало його в нас,
Було би жити страшно!*

– *Страшно?* – прошепотів Вільям. – Мені не при-
чулося?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

